

trøndelag teater 67/68

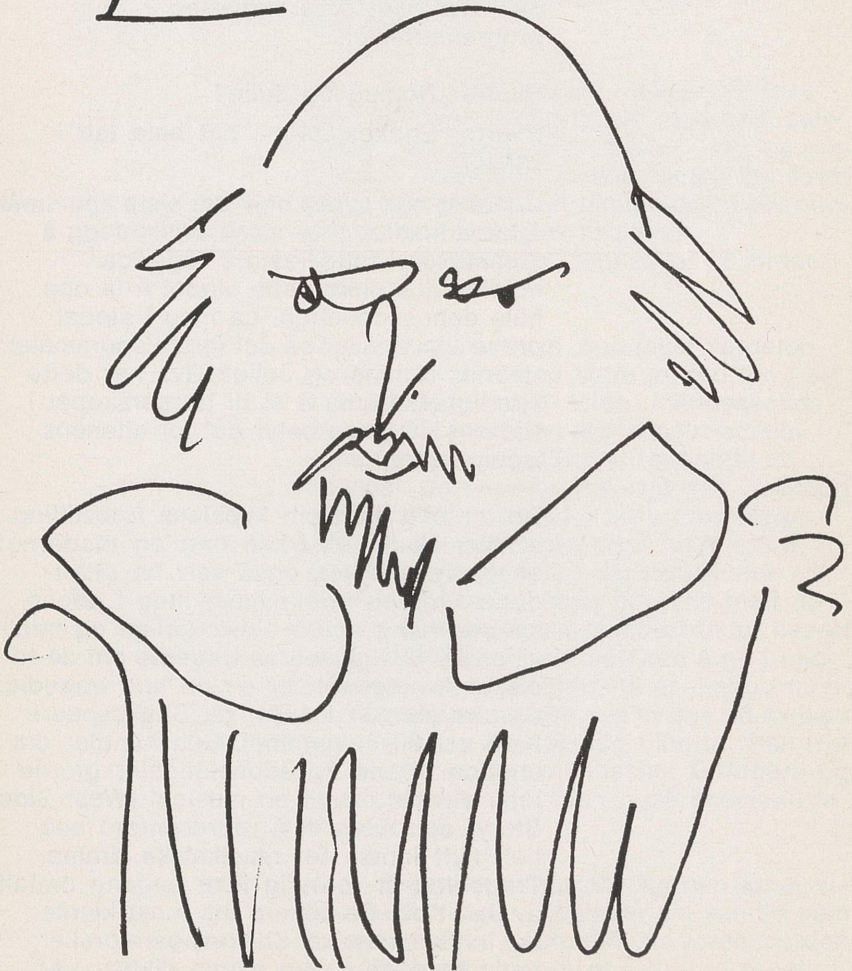
av WILLIAM SHAKESPEARE

romeo
og
julie

**Gjør som
Shakespeare,
gå på puben!**

18.4.64. I

1:30

William Shakespeare slik Pablo Picasso ser ham.

Ord til et program

En instruktør bør selvfølgelig ikke skrive bruksanvisning til sin egen forestilling selv i et pent programblad. Det som vises fra en scene, skal kunne sees uten «hjelp». Det er forestillingen og bare den som skal oppleves og vurderes. Og likevel, man har bedt meg skrive en programartikkel.

Hvorfor Romeo og Julie?

Hvorfor Shakespeare i det hele tatt i vår tid?

Underlig nok synes selv det siste spørsmål å ha aktualitet etter visse avisinnlegg å dømme om dette teaters repertoar. Imidlertid er ikke dette stedet å ta opp hele denne debatten. La meg i stedet prøve å gi et svar på det første spørsmålet: Hvorfor Romeo og Julie? Hva har dette kjærlighetsdrama å si til borgerskapet i Nidaros? Og hva betyr det for aftenens iscenesetter?

Det er blitt sagt om kveldens forestilling at den skulle bli både ung og moderne; angivelig skal jeg også selv ha uttalt dette. Ordene forekommer meg i denne sammenheng nokså selvfølgelige og intet-sigende. Shakespeares tragedie om de to elskende ungdommer er en ung tragedie. Den er skrevet i 1594, da Shakespeare bare var 30 år gammel. Den handler om ungdom. Dens hovedbestandeler gjorde man direkte om til en musical (West Side Story) som kom til å representere noe helt nytt innen det musikalske drama. Tragedien er forøvrig ikke engang omtalt av Jan Kott, de senere års mest kjente og innflytelsesrike Shakespeareforsker, enda han kaller den gamle dikter «vår samtidige».

Men det er vel knapt nødvendig å føre bevis for at denne fortelling om kjærlighet og død, om generasjonskonflikt, maktkamp og tradisjonelt hat mellom ulike samfunnsgrupper er aktuell i forhold til vårt eget samfunn. Shakespeares stoff kan overføres direkte til vår tid.

Hva så med at kveldens forestilling skulle bli så moderne?

Jeg tror «moderne» er et ord det er gått inflasjon i. Det vi egentlig mener når vi bruker det i teatersammenheng er nok «engasjerende»: Er aftenens «Romeo og Julie» engasjerende spilt, er det også moderne teater. Betegnelsen spiller liten rolle.

Men ligger det så egentlig ikke noe nytt syn på tragedien bak kveldens forestilling? La meg være dristig og si: Kanskje. Og la meg grunngi dette med noen ord om Shakespeares samfund i forhold til vårt eget.

Middelalderens univers hadde hatt Gud som sitt klare sentrum, og med ham som siktepunkt kunne alle verdier - her og hinsides - fastsettes. Jorden hadde sin faste plass i forhold til det himmelske, i astronomisk som i teologisk forstand. Med Shakespeares mennesker er middelalderen slutt.

Den tid som da kom, oppdaget verdensrommet for alvor og satte jorden inn i en stor rotasjon rundt solen. Menneskenes verden ble ledd i en større astronomisk sammenheng, og dermed redusert i et kosmisk perspektiv. Den nye tids innbrudd skapte usikkerhet, ikke bare i forholdet Gud - menneske, men også mennesker imellom. Nye samlivs- og samkvemsformer ble dannet side om side med de gamle. Den gamle samfundsstruktur basert på håndverkslaugene begynte å gå i oppløsning. Alt dette bidro til at mange mennesker begynte å føle seg uvisse på hvilken sammenheng de egentlig tilhørte. Den nye tid skapte et nytt menneske: Driftigere og dristigere kanskje, men også ensommere og usikrere.

Våre dagers mennesker - og her ligner vi Elizabeth-tidens - opplever sin samtid som truende ustabil - som om vår verdensorden kan bryte sammen av et indre og et ytre trykk. Også vi oppdager universet på nytt,

og opplever en etisk usikkerhet og en reaksjon. Det er da også betegnende at vår tids fornyende diktere og teaterfolk nettopp griper tilbake til den kaotiske og undergangspregede tiden før og etter 1600. Dette gjelder også fornyelsene i den rent sceniske form: Shakespearetidens fremskutte plattformscene er blitt et forbilde for det moderne teater.

I en dynamisk epoke med voldsom ekspansjon blir det uvegerlig spenning generasjonene imellom. Det ser vi nettopp idag.

Ungdommen - sier vi - er «i pakt med fremtiden», og mer enn noensinne før er det på mote å være ung. Verden dyrker de unge. Iallfall lar vi ungdommen prege vår smak og vår stil - f. eks. når det gjelder moter, musikk eller seksualvaner. Men få av disse unge synes interessert i de krefter som egentlig former samfundet rundt dem. De lukker døren til sin omverden; spiller sin musikk og snuser sin LSD, og på den blomsterbemalte port står det Make Love Not War. Dette er deres sterkeste politiske agitasjon. Og verden får seile sin egen sjø, regjert av de gamle menn.

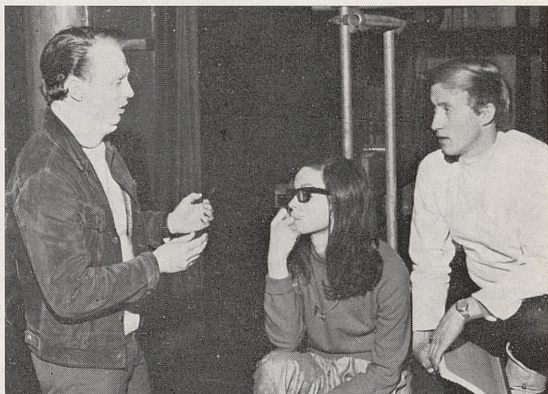
Slik her i vest; i øst ser vi noe annet og ikke mindre skremmende: Ungdommen glir inn i et totalitært system nesten uten å spørre. De blir røde og gardister og partiets sterkeste skanse.

Disse fenomener opptar meg meget, og veien herfra til Romeo og hans Julie er ikke så lang. I dette drama møter vi en by preget av hat og eldgamle konflikter, en evig maktkamp mellom to familier, en kamp som involverer alle. Men den by vi møter er samtidig fullstendig preget av en ungdom som innerst inne hater striden eller er fullstendig likegyldig overfor den. Det er én unntagelse, rikmannssønnen Tybalt, som overtar konvensjonen og hatet, og blir deres farligste eksponent. Det tragiske i Romeo og Julie ligger i at to unge ikke makter, ikke engang forsøker å forandre samfundet i sitt bilde, etter sin vilje, men bare gir etter for det. De bøyer seg inn under forhold de ikke tror på, ja - som de er levende beviser mot. Mercutio dør lekende med en forbannelse over den strid som har drept ham, og som han, den uavhengige, ubevisst og uten spørsmål har

latt seg lede av hele sitt liv. Slik blir de unges død ikke tragedien selv, men bare tragediens konsekvens, dens redselsfulle konsekvens. Samfundet knuser de elskende mens de er i live, opphøyer dem til symboler idet de dør.

Hvem er så egentlig skyld i katastrofen?

Det er et håpløst spørsmål med utallige svar. Ett av svarene ligger gjemt i skjæringspunktet mellom foreldrenes makt-holdning og konvensjoner, og de unges manglende evne og vilje til aktiv opposisjon. Julie er den av de unge som går lengst i sin protest mot familie og samfunn; men også hun bøyer seg for en løsning på

problemet som i virkeligheten er en idiotisk skinnløsning og en feig flukt. Denne utveien får hun imidlertid fra en samfunns-makt, den alltid velmenende Kirke, bestandig i utakt med sin samtid. Jo, Shakespeare er i sannhet moderne! Julie bøyer seg for munkens giftplan enda hun i sin kjærlighet har uttalt ord som beskriver selve idiotien i hele striden:

What's in a name? That which we call a
rose
By any other word would smell as sweet.
So Romeo would, were he not Romeo
called,
Retain that dear perfection which he
owes
Without that title. . . .

Så er da tragedien og komedien slutt, og én eneste mann har vunnet på blodbadet, det er fyrsten. De to familiers makt og innflytelse er redusert. Foreldrene står der og deler en litt forsinket sorg, og lover hverandre å reise hvert sitt monument. Vi gjør

alltid det etter en krig, reiser monumenter. Men når reddet det verden fra en ny krig? En kjærlighet i live kunne ha gjort det, ikke en som er trygt død.

Og så går alle hjem igjen; likene ligger tilbake med løfter om støtter i gull. Hva har vi så lært av alt dette?

I denne olympiske tid kan vi jo si det slik: Man må delta for å vinne. Også i verden. La oss ikke tro at de to unge døde for at verden skulle bli bedre. Nei, de døde fordi verden er slik den er. Det er opp til oss å gjøre den bedre. Forandre den. Delta. De to elskende gjorde forsåvidt sitt, de døde dog. Vi lever. Men tror man så ikke på kjærligheten? Jo, på den som lever, ikke på den som dør.

Vel - man kan saktens skrive om vold og hat og manglende engasjement; vi sitter like fullt igjen med en historie om kjærlighet. Det er vel derfor vi alle er litt forelsket i hele fortellingen. Og hvis De ikke finner Deres Romeo og Julie i vår oppsetning (for vi har alle vår egen), så husk at Shakespeare står urørt hjemme i hylla. Han kan le av oss alle; men jeg tror han likevel ville være enig i at man ikke kan lage objektivt teater. Vi har laget vår forestilling. Kanhende er den noe annet enn det vi tror. Og dette var bare en programartikkel.

Det er forestillingen De skal se. Det er den som teller.

God fornøyelse!

Kjetil Bang-Hansen

Programredaksjon : Sven Henning,
Erik Pierstorff.
Foto : Egil Rein
Grafisk utforming : Atelier
reklame- & PR-byrå

THE
MOST EX-
cellent and lamentable
Tragedie, of Romeo
and *Juliet*.

*Newly corrected, augmented, and
amended:*

As it hath bene sundry times publiquely acted, by the
right Honourable the Lord Chamberlaine
his Seruants.

LONDON
Printed by Thomas Creede, for Cuthbert Burby, and are to
be sold at his shop neare the Exchange.

1599.

Til venstre:

1751: Isabella Rositter og Spranger Barry i «Romeo og Julie» på Covent Garden.

Under:

David Garrick som Romeo og George Anne Bellamy som Julie, en gravering av S. F. Ravenet fra 1765 etter et maleri av Benjamin Wilson.

Garricks versjon av «Romeo og Julie», som ble fremført første gang på Drury Lane i 1748, er et eksempel på hvordan man har klart å forvanske originalteksten med rene tilfiktninger. I Garricks versjon våkner Julie før Romeo dør. Han bærer henne fra gravkammeret ned til rampen, hvor hun klager over at hun fryser, og må varmes av en kjærlighetsscene. Dette ble fremdeles gjort da Bernard Shaw først så skuespillet. Når senere giften begynner å virke på Romeo, forklarer han:

I thought thee dead,
distracted at the sight,
(Fatal speed) drank poison;

og dør etter ytterligere fjorten linjer.

Over:
Paul Scofield som Julie i
en skoleforestilling.

Til høyre:
En Julie fra begynnelsen
av 1800-tallet: skuespiller-
innen Fanny Kemble.

Under:
Mrs. Patrick Campbell som
Julie og Forbes Robertson
som Romeo i Forbes
Robertsons oppsetning på
The Lyceum, London, i
1895.

Over:
Peggy Ashcroft og Laurence Olivier i balkongscenen i John Gielguds oppsetning på The New Theatre i 1935.

Til høyre:
Margot Fonteyn og Rudolf Nureyev i Kenneth MacMillans ballettversjon av «Romeo og Julie» på Covent Garden.

Under:
Fra Franco Zeffirellis epokegjørende oppsetning på Old Vic i 1960.

The Tragedie of Romeo and Juliet

And I will sweare if thou sweare,
 Thou maiest prove it first: Lovers perituries
 they say *Loue* laugh, oh gentle *Romeo*,
 If thou dost *Loue*, pronounce it faithfully:
 Or if thou thinkest I am too quickly wonne,
 Ile frowne and be peruerse, and say thou nay,
 So thou wilt wooe: But els a noot for the world.
 In truth faire *Monsieur* I am too fond:
 And therefore thou maiest thinke my behauiour light,
 But trust me Gentleman, Ile proue more true,
 Then those that haue coyng to be strange,
 I should haue bene more strange, I must confesse,
 But that thou ouer heard'st ere I was ware
 My true *Loues* passion, therefore pardon me,
 And not impute this yeelding to light *Loue*,
 Which the darke night hath fo dislouered.

Rom. Lady, by yonder Moone I vow,
 That tips with siluer all these Fruite tree tops.

Jul. O sweare not by the Moone, th'inconstant Moone,
 That monthly changes in her circled Orbe,
 Least that thy *Loue* proue likewise variable.

Rom. What shall I sweare by?

Jul. Do not sweare at all:
 Or if thou wilt sweare by thy gracious selfe,
 Which is the God of my Idolatry,
 And Ile belecue thee.

Rom. If my hearts deare loue.
Jul. Well do not sweare, although I ioy in thee:
 I haue no ioy of this contract to night,
 It is too rash, too vnaduis'd, too sudden,
 Too like the lightning which doth cease to be
 Ere, one can say, it lightens, Sweete good night:
 This bud of *Loue* by Summers ripening breath,
 May proue a beauctious Flower when next we meete:
 Goodnight, goodnight, as sweete repote and rest,
 Come to thy heart, as that within my brest.

Rom. O wilt thou leaue me so vnstatisfied?
Jul. What satisfaction can'st thou haue to night?
Ro. The exchange of thy *Loues* faithfull vow for mine.

Jul. I gaue thee mine before thou did'st request it:
 And yet I would it were to giue againe.

Rom. Would'st thou withdraw it,
 For what purpose *Loue*?

Jul. But to be franke and giue it thee againe,
 And yet I wish but for the thing I haue,
 My bounty is as boundlesse as the Sea,
 My *Loue* as deepe, the more I giue to thee
 The more I haue, for both are Infinite:
 I heare some noyse within deare *Loue* adue:

Call within.

Anon good Nurse, sweet *Monsieur* be true:
 Stay but a litle, I will come againe.

Rom. O blessed blessed night, I am asfeard
 Being in night, all this is but a dreame,
 Too flattering sweet to be substantiall.

Jul. Three words deare *Romeo*,
 And goodnight indeed,
 If that thy bent of *Loue* be Honourable,
 Thy purpose marriage, send me word to morrow,
 By one that Ile procure to come to thee,
 Where and what time thou wilt performe the right,
 And all my Fortunes at thy foote Ile lay,
 And follow thee ny Lord throughout the world.

Whisper: Madam.

I come, anon: but if thou meanest not well,
 I do beseech thee

Whisper: Madam.

(By and by I come)
 To cease thy strife, and leaue me to my griefe,
 To morrow will I send,

Rom. So thrive my soule.

Jul. A thousand times goodnight. *Exit.*

Rom. A thousand times the worse to want thy light,
Loue goes toward *Loue* as school-boyses to their books
 But *Loue* frō *Loue*, towards schoole with besaule lookes.

Enter Juliet againe.

Jul. Hift *Romeo* hift: O for a Falkners voice,
 To lure this Tassel gentle backe againe,
 Bondage is hoarse, and may not speake aloud,
 Else would I teare the Cause where *Eccho* lies,
 And make her ayrie tongue more hoarse, then
 With repetition of my *Romeo*.

Rom. It is my soule that calls vpon my name.
 How siluer sweet, sound Louers tongues by night,
 Like softest Musicks to attending cares.

Jul. *Romeo.*

Rom. My Niece.

Jul. What a clocke to morrow
 Shall I send to thee?

Rom. By the houre of nine.

Jul. I will not faile, 'tis twenty yeeres till then,
 I haue forgot why I did call thee backe.

Rom. Let me stand here till thou remember it.

Jul. I shall forget, to haue thee still stand there,
 Remembering how I *Loue* thy company.

Rom. And Ile still stay, to haue thee still forget,
 Forgetting any other home but this.

Jul. 'Tis almost morning, I would haue thee gone,
 And yet no further then a wantons Bird,
 That let's it hop a litle from his hand,
 Like a poore prisoner in his twisted Gyues,
 And with a silken thred plucke it backe againe,
 So louing Icalous of his liberty.

Rom. I would I were thy Bird.

Jul. Sweet so would I,
 Yet I should kill thee with much cherishing:
 Good night, good night.

Rom. Parting is such sweete sorrow,
 That I shall say goodnight, till it be morrow.

Jul. Sleepe dwell vpon thine eyes, peace in thy brest.
Rom. Would I were sleepe and peace so sweet to rest,
 The gray ey'd morne smiles on the frowning night,
 Checking the Easterne Clouds with streakes of light,
 And darknesse fleckel'd like a drunkard reeles,
 From forth dayes pathway, made by *Titanus* wheeles.
 Hence will I to my ghostly Fries close Cell,
 His helpe to craue, and my deare hap to tell. *Exit.*

Enter Friar alone with a basket.

Fri. The gray ey'd morne smiles on the frowning night,
 Checking the Easterne Cloudes with streakes of light:
 And flecked darknesse like a drunkard reeles,
 From forth daies path, and *Titanus* burning wheeles:
 Now ere the Sun aduance his burning eye,
 The day to cheere, and nights danke dew to dry,
 I must vpfill this Oster Cage of ours,
 With balefull weedes, and precious Iniced flowers,
 The earth that's *Natures* mother, is her Tombe,
 What is her burying graue that is her wombe:
 And from her wombe children of diuers kind

We

Byens
eget selskap . . . .

TRONDHJEMS
FORSIKRINGSSSELSKAB ^{as}

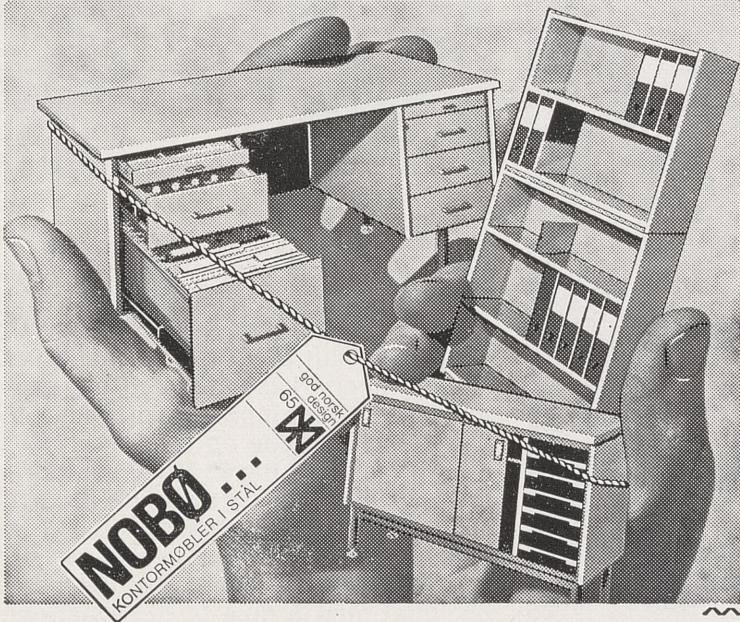
Med over 200 forslag måtte juryen i Trøndelag Teater/Kunstforeningens plakatkonkurranse til «Romeo og Julie» ta gulv og vegger i bruk for å få overblikk. Det viste seg snart at en rekke amatørmessige innslag kunne kasseres med det samme, men i den tet-gruppe som gjenstod var det såpass stor bredde og jevnhet at juryen, med professor Arne E. Holm som formann, fikk atskillig hodebry og lange diskusjoner. Til slutt, efterat de ledende plakater var blitt betraktet under alle tenkelige lysforhold og på de forskjelligste bakgrunner, besluttet man å dele ut to førstepremier, hvorav den ene til forslaget «Dolken» (på bildet nedenfor) av den i Oslo bosatte trøndertegner Johan Nærvik.

Den andre vinneren, hvis plakat også er utført som omslag til dette programheftet, var Eberhard Kammrath, København.

NYHET

Nobø kontormøbler tildelt merket for god norsk design

Ny gjennomarbeidet design og høy kvalitet gir Dem disse fordeler...

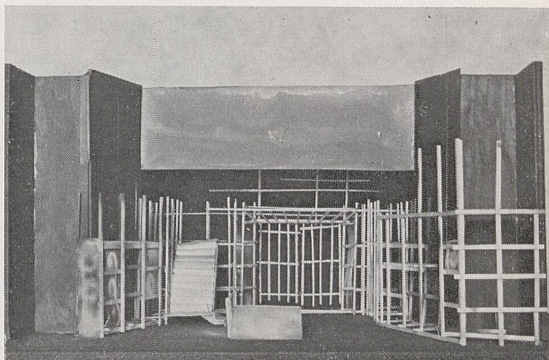
- ① Stilrene kontormøbler i rolige samstemte farver.
- ② Nye og flere innredningsmuligheter i skrivebord, skap og reoler.
- ③ Uhyre slitesterke detaljer som linobelegg, lakk og skuffesleider. Normal slitasje vises ikke.

LEIF BREDESEN

KONTOR-, ARKIV- OG LAGERUTSTYR
Hovedforhandler for Nobø Fabrikker A/S
Dronningens gt. 7. (Nordengården)
Trondheim — Tlf. 20 575

mannen bak aftenens dekor — vil være kjent for mange blant publikum gjennom en lang rekke dekorasjoner for Fjernsynsteatret. Egemar er dansk - født i Slagelse i 1937 - og har funnet veien inn i teatret fra reklametegning i København. Egemar kom til Norge i -59, og det var her han begynte med teater. Han har rukket å sette spor etter seg i de årene han har vært her i landet: det er blitt en mengde dekorasjoner, for Edderkoppen, for Fjernsynet, for Riksteatret, hvor han blant annet laget dekoren til «Antigone» og «Mor Courage». For tiden er Egemar scenograf på Den Nationale Scene i Bergen - med permisjon fra Fjernsynet. Han var Norges representant med 3 teatermodeller på Biennalen i Paris i 1967.

Christian Egemars scene-
modell til «Romeo og
Julie».

– mannen som er kommet til Trøndelag Teater for å stri med en av de roller i verdensdramatikken som har ord på seg for å være mest uspillelig, er beskjedenheten selv. Likefullt har han gjort ganske mye teater i sitt unge liv: han debuterte i -62 på Det Norske Teatret, gjorde seg ferdig med Statens Teaterskole -63 og har senere hatt oppgaver på Det Norske Teatret, Oslo Nye Teater og i Fjernsynsteatret. Han har blant annet tidligere spilt mot kveldens Julie i «Anne Frank» på Oslo Nye Teater, som henholdsvis Peter og Anne Frank.

Jan Skullerud har lenge vært spesielt interessert i dans og driver regelmessig dansetrening. Han kom direkte til Trøndelag Teater fra USA - hvor han også har jobbet tidligere - etter oppgaver både i film og TV.

Jan Skullerud under prøvene på «Romeo og Julie»

Hva vi vil.

Da vi sendte ut programmet til plakatkonkurransen teatret arrangerte sammen med Trondhjems Kunstforening, skrev vi følgende om motivet:

«Vi vil bare minne om at Shakespeares «Romeo og Julie» er en kjærlighetshistorie som ikke behøver å bli – og i denne forestillingen neppe vil bli – tolket rent romantisk: stykket handler (blandt annet) også om gruppekonflikter og enkeltmenneskers møte, om generasjonsmotsetninger og ømhetslengsel, om politikk og individualitet.»

Forfatteren James Baldwin og iscenesetteren Kjetil Bang-Hansen har hver på sin måte i dette programbladet skrevet om den aktualitet «Romeo og Julie» kan ha for vår tids mennesker. Det samme fikk vi et bilde av – eller rettere sagt: en rekke bilder av – gjennom plakatkonkurransen, der det kom inn mange innbyrdes forskjellige, men helt moderne grafiske tolkninger av emnet.

Uvilkårlig spør man seg: Hvordan ligger det «i tiden», dette emnet, for dukker det ikke opp overalt – «Bonnie and Clyde» og «Elvira Madigan» er to av de mest karakteristiske filmer fra siste sesong. Begge handler om ungdommelige følelser på tvers av samfundet eller i opprør mot det, og i begge går kjærligheten mot en blodig utgang, som hos Shakespeare. Derfor har det også vært naturlig for Trøndelag Teater å satse på et ungt team til denne oppførelsen: instruktør, hovedroller, kostymetegner, alle under 30, dekoratøren like over.

En vågal satsing på så mange unge, har vi hørt fra flere hold. Men det er jo akkurat det som er nødvendig (tror vi), ikke bare for stykkets, men også for norsk teaters skyld i øyeblikket. Så alt for lenge har unge mennesker måttet vente på chansen til full utfoldelse. Skal vi nå ikke sakke lenger bakut, må vi ta noen lange skritt, selv om det kan øke risikoen for å trå feil. Men gudskjelov har vi da Shakespeare, den unge dikter, å støtte oss til.

E. P.

Blant plakatkonkurransens mange originale forslag viste Mette Tschernings løsning i svart-hvitt et sterkt samtidig grep om emnet. (Plakaten utstilt i Kunstforeningen).

Romeo & Julie

av Shakespeare

Trøndelag teater 67 68

ROMEO

av William Shakespeare

Oversatt av Gunnar Reiss-Andersen

Regi og koreografi : Kjetil Bang-Hansen
Dekor : Christian Egemar
Kostymer : Helge Hoff-Monsen
Fektekamper : Ole Jørgen Nilsen
Talepedagog : Viran Wallstrøm
Suffli : Mona Jacobsen
Lys : Oscar Ottesen
Lysmester : Roald Ottesen
Inspisienter : Ingar Nielsen, Bernhard Ramstad
Maskinmester : Audun Solbu

I PAUSE

Dekorasjonen bygget på Teatrets snekkerverksted
under ledelse av Anders Krigsvoll

Kostymene utført på Teatrets systue under ledelse av
Emmy Selbekk.

Première 29. februar 1968

OG JULIE

HUSET MONTAGUE

Montague	:	Kristian Hefte
Grevinne Montague	:	Esther Hagemann
Romeo, deres sønn	:	Jan Skullerud
Benvolio	:	Lasse Bartnes
Abraham	:	Erik Hivju
Baltasar	:	Jan Erik Berntsen

HUSET CAPULET

Capulet	:	Thor Hjorth-Jenssen
Grevinne Capulet	:	Ragnhild Hiorthøy
Julie, deres datter	:	Thea Stabell
Tybalt	:	Frode Rasmussen
Ammen	:	Inger Worren
Peter	:	Hallvard Lydvo
Samson	:	Bernhard Ramstad
Gregorio	:	Leif Jacobsen
Rosaline	:	Lillian Lydersen

Fyrsten av Verona	:	Johan Sverre
Mercutio	:	Ole Jørgen Nilsen
Paris	:	Sigurd Werring
Broder Lorenzo	:	Knut Jacobsen
Broder Giovanni	:	Ulf Borge

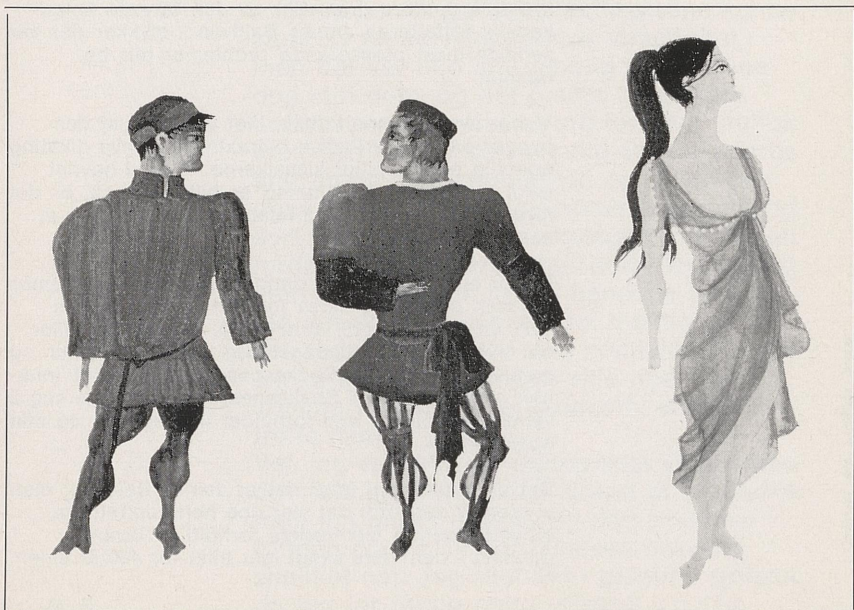
Sagt og skrevet om «Romeo og Julie»

- William Hazlitt (1817) Romeo er en forelsket Hamlet.
- S. T. Coleridge (1818) Alle dype lidenskaper er en slags ateister som ikke tror på noen fremtid.
- Kenneth Tynan (1954) Skal man dømme etter deres dramatik, er engelskmennene en nasjon som ustanselig skal uttale seg om kjærlighet uten noen gang å nyte den. Full-blods fysiske forhold som begge parter nyter fullt ut, er tabu på scenen. Man foretrekker kjærlighet med forhindringer.
- W. H. Auden (1958) Tragedien i «Romeo og Julie» er ikke bare en tragedie om to enkeltpersoner, men tragedien om en by . . .
Det er umulig å føle den fulle tragiske rekkevidde av skuespillet med mindre man - i det minste i fantasien - kan nære den kristne tro som alle i et elisabethansk publikum nærte, nemlig at selvmord er en dødssynd og at de som begår den kommer til Helvete for evig tid.
Romeo og Julies tragedie kunne bare ramme to mennesker som elsket hverandre meget høyt. Likevel er det faktum at de dreper seg selv - dypest sett - en manglende evne til å elske, et tegn på egoisme . . .
Romeo og Julie er tragiske skikkelser fordi begge er så fullstendig engasjert og med sannhet kan si «Du eller ingen», men når skjebnen svarer «Ingen», er ikke den kjærlighet de har til hverandre sterk nok til å holde dem oppe, og de gjør ende på seg selv . . . Å drepe seg selv på grunn av kjærlighet er kanskje forfengelighetens edleste handling.
- John Wain (1964) «Romeo og Julie» er i virkeligheten en komedie som ender tragisk. Det vil si, den starter med komediens ingredienser . . .
Den er en tragedie fordi Shakespeare bestemte seg for å sette seg ned og skrive en tragedie.
- Franco Zeffirelli (1964) Ta slekten Montague. Det er en gammel offisersfamilie som er gått i frø. De er på vei nedover. De frembringer bare studenter - Romeo siterer vers, Benvolio går rundt og bærer på bøker. Slekten Capulet er en rik kjøpmannsfamilie, rik så vel som handlekraftig. Skuespillet har bare én aristokrat, og det er fyrsten.

kostymemakeren – er født i Bergen for snart 26 år siden. Han har i likhet med Christian Egemar hatt en rekke oppgaver i Fjernsynet. Han er utdannet ved Bergens Kunst- og Håndverkskole og har ellers oppholdt seg i Polen i et par år: ved Kunstakademiet i Krakow.

Blant hans mest spennende og krevende oppgaver har vært kostymene til Henryk Tomaszewskis seneste oppsetninger på Det Norske Teatret: «Kjærlighetshagen» og «... så byder mig en stemme», pantomimeforestillingen over «Peer Gynt» og «Brand». For tiden er han fast ansatt som scenograf på Rogaland Teater. Her står han midt oppe i andre Shakespeareoppgaver: dekor og kostymer til «Macbeth» denne sesongen og «As You Like It» til høsten.

Tre av Helge Hoff-Monsens kostymeskisser til «Romeo og Julie».

Hvorfor jeg

av James Baldwin

Trøndelag Teater er, fra radikalt hold her i byen, blitt kritisert for å dyrke klassikerne i stedet for f. eks. å oppføre dramatik av den farvede amerikanske forfatteren James Baldwin - stykker der vår samtids mest presserende problemer blir behandlet.

Vi har avvist denne kritikk, idet vi mener at den bygger på en overfladisk betraktning av hva diktning egentlig er. Vi spiller klassikerne - har vi hevdet - fordi vi tror at når diktning er blitt klassisk, er det fordi den er tidløs; altså taler den til oss og om oss her og nå.

Derfor er det vi gjengir denne artikkelen som James Baldwin opprinnlig skrev for den britiske avisen THE OBSERVER (19. april 1964), der han forteller om hvordan han oppdaget seg selv som dikter og menneske gjennom Shakespeare og hva det innebar: «Mitt forhold til Shakespeares sprog viste seg å være intet mindre enn forholdet til meg selv og min egen fortid.»

Det er interessant fordi det er James Baldwin; men vi gjengir det fordi det sier noe helt sentralt om ethvert levende menneskes forhold til levende diktning - den være skapt igår eller for 400 år siden.

holdt opp å hate Shakespeare

Enhver som skriver på engelsk har, tror jeg, på et eller annet tidspunkt hatet Shakespeare - har vendt seg bort fra hans fabelaktige bedrifter nærmest kvalme av misunnelse. Da jeg var i min mest anti-engelske periode, fordømte jeg ham som kraft-patriot («this England!» som han maste om støtt), og fordi jeg følte det som en bitter urimelighet at jeg, en svart mann, skulle være nødt til å bevege meg på engelsk i det hele tatt - være nødt til å angripe det engelske sprog for overhodet å si noe - fordømte jeg ham som en av opphavsmennene til min egen undertrykkelse.

Og på samme måte som det er jøder som bærer et bittert og helt malplasert nag til Shylock, så jeg på Othello med skepsis: hva var det han så i Desdemona? Og jeg var bitter på Caliban. I det hele tatt, dette enorme persongalleriet! Skikkelsene kunne være av en selvmotsigende virkelighet, men det var like fullt umulig å stille noe opp mot dem, og det gjorde meg mere nedtrykt enn jeg hadde ord for. Hva jeg tok meg nær av var selvfølgelig Shakespeares angrep på min enfoldighet; og så var jeg også offer for den ufølsomme undervisning som gjør at så mange skolegutter ikke kan fordra Shakespeare. Men dertil fryktet jeg ham - fryktet ham fordi i hendene på ham ble det engelske sprog det mektigste av alle redskaper. Ingen ville noensinne kunne skrive sånn igjen. Ingen ville noensinne komme til å bli hans likemann, ennsi overtreffe ham.

Vel, jeg var ung og begrep ikke vitsen med det hele. Jeg var ute av stand til å komme meg inn under ordene og den poetiske formen og inn til det dikteren egentlig snakket om. Jeg skal aldri glemme sjokket da jeg for første gang virkelig h ø r t e

disse linjene fra mordscenen i «Julius Caesar». Attentatmennene er i ferd med å vaske hendene i Caesars blod. Cassius sier:

Stoop then, and wash. - How many ages
  hence
Shall this our lofty scene be acted over,
In states unborn and accents yet
  unknown!

(Bøy dere så, og vask. - I hvor mange
  tider ennå
skal denne vår store scene bli spilt igjen
i stater ennå ikke født og sprog vi ikke
  kjenner!)

Hva jeg plutselig hørte her, for første gang, var mangfoldig. Det var stemmen til den ensomme, forvirrede Cassius - så fullstendig hengitt til sin oppgave. Han hadde aldri vært virkelig for meg før; nå var det plutselig som om jeg visste hva dette øyeblikket betød for ham. Men under og hinsides denne røst hørte jeg en klang av noe strammere og mer upersonlig - og noe som var samtidig: Denne «store scene», med alt sitt blod og nødvendige dårskap, med sin blinde og nødvendige smerte, fikk med ett et perspektiv som aldri har forlatt meg. Slik - akkurat slik - går det til når det likesælt hensynsløse regime blir veltet av menn som, for å kunne velte det, har måttet tilegne seg en desperat ensporethet. Og denne ensporetheten, som vi av en eller annen grunn ser på som noe foredlende, bidrar også, det er iallfall sikkert, til å forvri og forminske et menneske - til å forvri og forminske oss alle, og til og med - eller kanskje nettopp - dem hvis behov og hvis energi gjorde regimets fall uundgåelig, nødvendig og rettferdig.

«Julius Caesar» er ikke nødvendigvis mitt yndlingsstykke (hva nå egentlig det vil si); men det er det stykket som jeg oppdaget først. Og det forferdelige med dette stykket er den spenningen som det ubønhørlig opprettholder mellom enkeltmenneskets ambisjoner - enten de nå er forrykte, idealistiske eller korrupte - og den blinde, avsidige lidenskap som driver mobben. «Jeg er dikteren Cinna, jeg er dikteren Cinna . . . jeg er ikke den sammensvorne Cinna» - dette skriket ringer i ørene på meg. Og mobbens svar: «Riv ham i stykker for hans dårlige dikt!»

Og selv om man jamret seg med Cinna og følte den forferdelige opphøyelse han led ved sine landsmenns hender, like inn i døden, så var det umulig å hate mobben. Det vil si - det var mer enn umulig, det var nytteløst; for her var vi, mens vi jamret oss og ble sønderrevet, de eneste i hele universet som led under det onde og ble opphøyet av det edle. Men samtidig var det intet i stykket som antydte at vi har evnen til å skjelve ondt fra godt eller at en slik sondring noensinne kunne bli klar: «Det onde mennesker gjør vil leve etter dem; det gode går med dem i graven ned . . .»

Har man først begynt å fatte sådan mistanke til verden - har man begynt å få mistanke om at man ikke er og aldri vil komme til å være uskyldig, da er det som om visse beskyttelsesvegger mellom en selv og virkeligheten begynner å falle. Selv om vi ikke kan gå nærmere inn på det her, er det formodentlig også av en viss betydning at min første virkelige forståelse av Shakespeare kom på et tidspunkt da jeg bodde i Frankrike og tenkte og talte på fransk. Nødvendigheten av å mestre et fremmed språk tvang meg inn i et nytt forhold til mitt eget. (Således var det også i Frankrike at jeg begynte å lese Bibelen igjen.)

Det jeg hadde å utsette på det engelske språk var at det ikke reflekterte noen av mine egne erfaringer og opplevelser. Men nå begynte jeg å se på saken på en helt annen måte: Hvis dette sproget ikke var mitt, så var det kanskje sprogets feil; på den annen side kunne det også godt hende at det var min feil. Kanskje var sproget ikke mitt fordi jeg aldri hadde forsøkt å bruke det - fordi jeg bare hadde lært å etterligne det. Og hvis det forholdt seg slik, så kanskje sproget kunne bringes til å bære byrden av mine erfaringer dersom jeg kunne finne kraft og utholdenhet til å utfordre det, og meg, til en slik styrkeprøve.

Til støtte for en slik mulighet hadde jeg to mektige vitner: mine svarte forfedre, som utviklet sørgesangene - blues og jazz - og skapte en helt ny uttrykksform i en overveldende fiendtlig verden; og Shakespeare, som var den siste som skrev engelsk på en karsk måte.* Hva jeg begynte å forstå - særlig fordi jeg som sagt bodde i Frankrike

* Uttrykket Baldwin bruker, er: «... the last bawdy writer in the English language». Ordet «bawdy» er i denne forbindelse praktisk talt uoversettelig. Det betyr både «vulgær» og «kåt» uten at det går over i direkte råprat (jfr. Mercurio i «Romeo og Julie»); og det Baldwin vil frem til, er Shakespeares evne (som forøvrig også deles av andre store diktere i hans samtid) til med sitt språk å binde sammen både fysiske og sjelelige erfaringer, både det folkelige og det forfinede - så å si innen rammen av samme verselinje.

og snakket fransk hele tiden - var at det er erfaring og opplevelse som former et sprog; og at det er sproget som kontrollerer erfaring og opplevelse. Det franske sprogs struktur fortalte meg noe om den franske måte å oppleve verden på, og også noe om franskmenns livskrav - hvilket sannelig ikke var det samme som en amerikaners krav eller forventninger til livet, siden franskmennene så å si hver time på dagen sa ting som amerikanere ikke kunne si i det hele tatt (ikke engang på fransk). Og på samme måte var det sproget jeg hadde vokset opp med såvisst ikke det engelsk man talte i England. Umåtelige erfaringer hadde formet det sproget jeg var født til. Det hadde vært - og er - et av de redskaper et folk trengte til å overleve, og dette sproget røbet krav til livet som det ikke var lett for hvite amerikanere å identifisere seg med. Autoriteten hos dette sproget lå i dets åpenhet, dets ironi, dets tetthet og dets rytme: Det var autoriteten hos det sprog som hadde frembragt meg, og det var også autoriteten hos Shakespeare.

Jeg lyttet alt jeg kunne til jazz og håpet at jeg en dag skulle kunne gjøre det om til sprog; og karskheden hos Shakespeare ble så viktig for meg siden en slik karskhet var et av elementene i jazz og avslørte en voldsom, realistisk respekt for kroppen og for den uutgrunnelige kraft som kroppen har - den som hvite amerikanere stort sett har mistet og som jeg bare hadde opplevet hos negre, og som jeg var blitt lært opp til å skamme meg over.

Slik viste altså mitt forhold til Shakespeares sprog seg å være intet mindre enn mitt forhold til meg selv og min fortid. I lyset av denne åpenbaring begynte både jeg selv og min fortid langsomt å åpne seg - kanskje slik en blomst åpner seg om morgenen, men formodentlig heller slik en ubrukt muskel begynner å fungere, eller slik frosne fingre begynner å tine opp.

Den største poet i det engelske sprog fant sin poesi der poesien finnes: i folkets liv. Dette kunne han bare ha gjort gjennom kjærlighet - ved å vite, hvilket ikke er det samme som å forstå, at det som hendte enhver annen, det hendte ham også.

Det er blitt hevdet at det var en enklere tid å leve i enn vår egen, men det tviler jeg på: Ingen tid er enkel hvis man skal leve i den. Det jeg tror det dreier seg om, var at han vandret gater og streder og så dem og at han ikke prøvde å lyve om det han så; hans offentlige gater og private streder, som alltid er så mystisk og så ubetvingelig forbundet. Og han stolte på denne forbindelse. Skjønt jeg og mange med meg bittert, igjen og igjen, har begrått en amerikansk forfatters skjebne (å være del av et folk som har ører til å høre men ikke hører, som har øyne til å se men ikke ser!), så er jeg sikker på at Shakespeare gjorde det samme. Men jeg tror at han innså - og det mener jeg vi også må innse - at det folk som frembringer dikteren ikke er ansvarlig for ham: det er han som er ansvarlig for dem.

Det er derfor han er kalt dikter. Og hans ansvar, som også er hans glede og hans styrke og hans liv, er å gjøre alle merkelapper til skamme og gjøre alle kamper innviklet ved å insistere på den menneskelige gåte; og så lenge det er pust i ham skal han vitne om den mektige, navnløse, forvandrende kraft som lever i menneskets sjel; og hans mål skal være å gjøre sitt arbeid så bra at når pusten har forlatt ham, så skal menneskene - a l l e m e n n e s k e r ! - som blandt det som er tilbake søker etter et tegn eller et vitnesbyrd, være i stand til å finne ham der.

HAR DE VUNNET ?

Trekningsliste

Trøndelag Teater's Kunstutlodning 1967

Tor Esaissen «Mørk by»	21826
Greta Thiis «Fra Hitra»	21043
Erling Nilsen «Bromotiv I»	22080
Sigm. Schelderup Pedersen «Akvarell nr. 1 – 1959»	22125
Arne Johansen «Stilleben» olje	24723
Sissel Solem «Vinterbilde» olje	24412
Halvdan Brønne «Rødt naust» akvarell	24953

Gevinstene kan hentes på teatrets kontor
Lodd selges i garderoben.

TRØNDELAG BILDENDE KUNSTNERE

GAVEBØKENE

«de små gleder»

den lille
eksklusive
gaveidé . . .

Innb. kr. 8.80

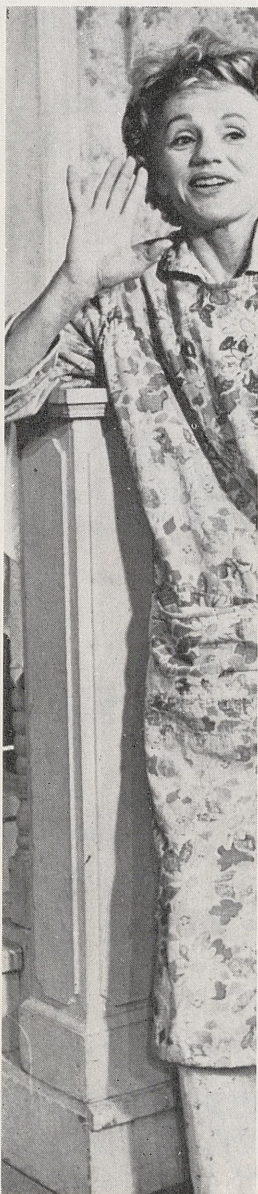
Mox-næss Bokhandel

Hjørnet O. Tryggv. gt./Søndre gt. og avd. Heimdal

Neste forestilling SØNDAGSHUSTRUEN

av Ted Willis

Norgespremière.

Da teatret høsten 1966 satte opp «Hetebølge» av Ted Willis, vakte forestillingen stor interesse, mildest talt: de to siste ukene den gikk var det utsolgt støtt. Og i grunnen var det ikke så rart: som få samtidige forfattere har Ted Willis evnen til å skildre jevne mennesker med innlevelses-evne og hjertevarme, og det rammer hver enkelt av oss. For vi er alle jevne mennesker.

Derfor var det naturlig at vi ville ta opp et annet av Willis' skuespill - så meget mer som det aldri har vært spilt her i Norge før, enda det har vært en stor suksess i andre land.

«Hetebølge» var da også den forestilling som fikk flest av de innsendte stemmer ved den lille publikumsundersøkelsen vi hadde i fjor høst.

I Sverige har «Søndagshustruen» gått med fremgang i Stockholm, Gøteborg og Malmö. Det som lokket oss med stykket, var ikke minst at det hadde en stor karakterrolle for Grete Nordrå, og at det bød på fine oppgaver til flere andre av våre skuespillere. Ted Willis' «Hetebølge» ble satt opp av Ole Jørgen Nilsen, efter en regiplan av Barthold Halle. Med den heldige hånd Nilsen her viste seg å ha med personinstruksjonen, var det naturlig å forfølge suksessen ved å la han ta seg av regien denne gangen også, men nå selvfølgelig helt selvstendig.

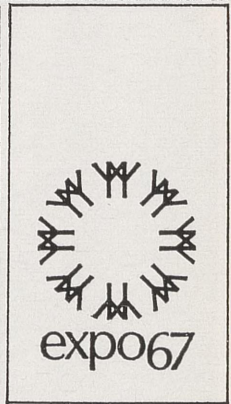
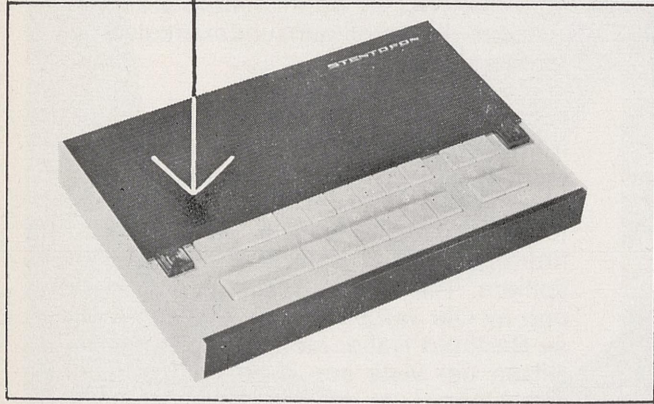
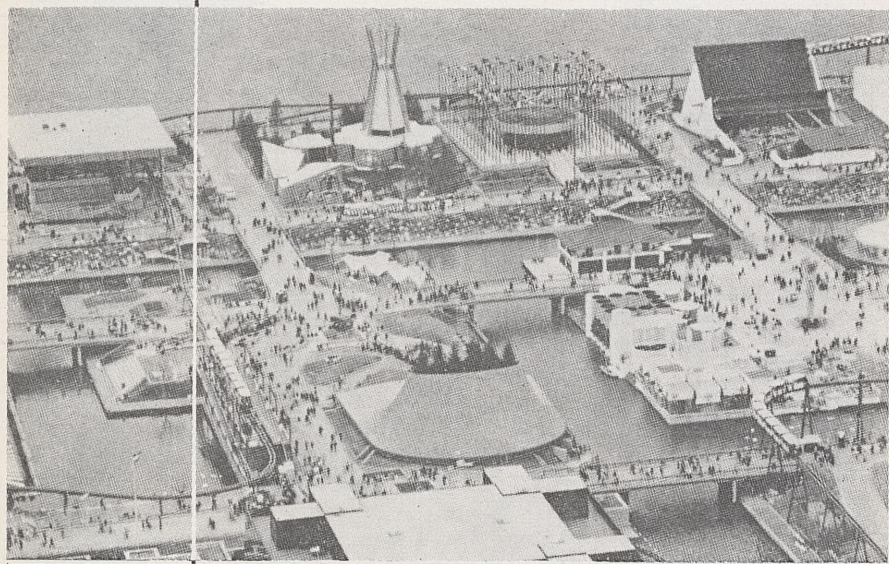
E. P.

I Stockholm ble «Søndagshustruen» oppført under titelen «Kvinna i morgonrock» med Gunn Wällgren i den rolle Grete Nordrå skal spille her.

STENTOFON

ATELIER!

intern kommunikasjon
bl.a. på
den skandinaviske
paviljong på
verdensutstillingen
i Montreal EXPO-67

STENTOFON levert bl. a. til: Hilton, London,
SAS-hotellet, København,
Rikshospitalet, København,
Shell-raffineriet, Rotterdam,
Rakettutskytningsstretet på Andøya,
Samtlige hurtigruter . . . .

STENTOFON

STENTOR RADIOFABRIKK A/S — Telefon 28 1 20

Vårt hemmelige teater:

SOMMEREN

av Romain Weingarten

Norgespremière i mars.

Etter «Vårt hemmelige teater»s store suksess med de to enakterne av Pinter og Ionesco i fjor har vi gjerne villet etterkomme alle de oppfordringene vi har fått om å forfølge suksessen med en ny forestilling. I mars kommer vi igjen, og denne gangen kan vi by på et helaftens skuespill som vi til og med får Norgespremière på. Stykket det dreier seg om, er «Sommeren» av Romain Weingarten, et lyrisk-absurd stykke om to barn, to katter og et elskende par som vi aldri ser.

Til tross for at forfatteren er et ukjent navn i Norge, er han en moden dramatiker med en betydelig produksjon av poesi og skuespill bak seg. «Sommeren» har vakt furore overalt hvor det har vært spilt. I Paris går det nå på andre året, og det har hatt voldsom suksess både i Darmstadt og Stockholm.

Etter oppførelsen i Paris skrev anmelderen i Le Figaro: «en av våre mest oppfinnsomme og samtidig mest revolusjonære unge dramatikere . . . Det var en kveld med virkelig t e a t e r, slik man sjelden opplever det, og jeg er ennå henført ved tanken på denne kvelden».

De svenske anmelderne var ikke mindre begeistret: Sveriges Radio kalte stykket «et lite poetisk mesterverk».

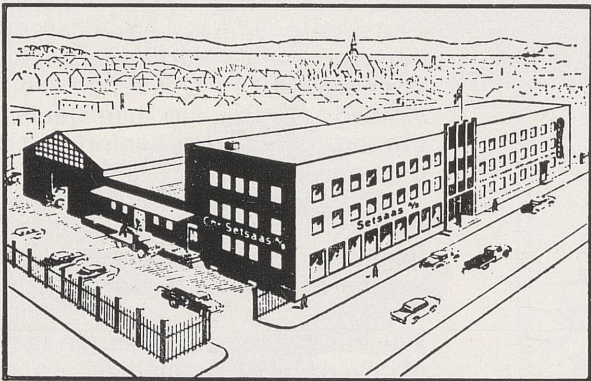
Romain Weingarten er en på mange måter ukonvensjonell dramatiker, og «Sommeren» er en stor utfordring, ved sin lavmælte, ironisk-lyriske tone, sine absurde glidninger mellom virkelig og uvirkelig og sin stemning av underfundig eventyr. Det er et stykke ekte skuespillerteater.

«Vårt hemmelige teater» spiller stykket med unge medvirkende og med en ung instruktør. De fire rollene spilles av Birgitta Edberg, Ulf Borge, Lasse Bartnes og Leif Jacobsen. Sven Henning har satt «Sommeren» i scene, og Ulf Borge har ansvaret for dekor og kostymer.

Varme
Ventilasjon
Sanitær

Alt i rørbransjen

Setsaas ^A/_s

TRONDHEIM

ÅLESUND - KR.SUND - STJØRDAL - MO - TROMSØ

Teatrenes repertoar i mars

Nationaltheatret Hovedscenen:

«FRUEN FRA HAVET»

av Henrik Ibsen

Regi: Per Bronken

«FILOSOFI OG FORVIKLINGER»

av Muriel Spark

Regi: Arne Thomas Olsen

«REVISOREN»

av Nikolai Gogol

Regi: Casper Wrede

Amfiscenen:

«DEILIGE DAGER»

av Samuel Beckett

Regi: Kirsten Sørlie

«KJÆRE LØGNHALS»

av Jerome Kilty

Regi: Gerda Ring

Det Norske Teatret Hovudscenen:

«VILDANDEN»

av Henrik Ibsen

Regi: Tormod Skagestad

ABC-teatret:

«SISTE BREVET»

Autentiske brev frå dødsdømde i siste verdenskrigen

Tilrettelegging: Dagmar Myhrvold

«KASSANDRA»

av Georg Johannesen

Regi: Kirsten Sørlie

«EIT GODT HOVUD»

av Stian Sørlie

Regi: Gudrun Waadeland

«HELTEDØD TIL SALS»

av Sigbjørn Hølmebakk

Oslo Nye Teater:

«KAKTUSBLOMSTEN»

Med Wenche Foss og Toralv Maurstad

«KOMEDIE I MØRKE»

av Peter Shaffer

Regi: Barthold Halle

«ERKE-ENGLER JUKSER IKKE»

Med Leif Juster

Regi: Vivica Bandler

Den Norske Opera:

«BORIS GODUNOV»

av M. Musorgskij

Regi: Lars Runsten

NEW

TWIS

APPELSINSAFT
MED SITRONSÅFT

Varefakta

RÅVARER:

KONSENTRATER AV APPELSINSAFT OG SITRONSÅFT TILSATT LITTEL TILSATT SÅPENS NATURLIG FARBESUBSTANS, SØRRE OG APPELSHOLDE, MED TILSATT KONSERVINGSBIDDEL

SUKKER: 1250 GRAMMER
RÅSAFT I DRIKKEFERDIG VARE

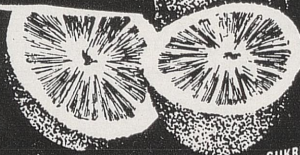
VOLUM: 3/4 LITER

HOVEDKOMITEEN FOR VAREDEKLARASJONER OG KVALITETSMERKING, OSLO

affa

AFFA LAGET AV JAFFA

RIK PÅ
VITAMIN C

EKTE

SUKRET

APPELSINSAFT MED SITRONSÅFT

FREMSTILLET AV KONSENTRERT SAFT
BLANDES MED 6 DELER VANN
TIL TØRSTEDRIKK MED 9 DELER VANN

Gimsøy Kloster % Skien

«COSI FAN TUTTE»

av W. A. Mozart

Regi: Joan Cross

«BALLETTAFTEN II»

(SYLFIDENE/APOLLON MUSAGETE 3. akt)

«BALLETTAFTEN III»

(RITUAL/BACHIANAS

BRASILEIRAS/SYMFONI I C)

**Den Nationale Scene
Hovedscenen:**

«KIRSEBÆRHAVEN»

av Anton Tsjekov

Regi: Ole Grepp

Lille scene:

«JOE EGG»

av Peter Nichols

Regi: Anne Gullestad

Rogaland Teater:

«QUINDER! KVINDER! KVINNER!»

av Sandro Key-Åberg

Regi: Aloysius Valente

Riksteatret:

«GEOGRAFI OG KJÆRLIGHET»

av Bjørnstjerne Bjørnson

Regi: Ole Grepp

«FØDT I GÅR»

av Garson Kanin

Regi: Jon Lennart Mjøen

«VENNER OG ELSKERE»

av Aleksei Arbuzov

Regi: Gunnar Bull Gundersen

«FLÅTEN»

av Kent Andersson

Regi: Janken Varden

«GJØGLER I ORD OG TONER»

Elisabeth Reiss

Trøndelag Teaters styre 1967/68

Studieinstruktør Willy Svarverud (formann)

Undervisningsleder Haakon O. Christiansen

(varaformann)

Fru Ada Hestbek

Rektor Svend Hokstad

Direktør Finn Meland

Disponent Olaf T. Taxt

Varamenn:

Rektor Torbjørn Baustad

Advokat Johan P. Gudde

Direktør Jørgen B. Lysholm

Annonsører i Trøndelag Teaters Program sesongen 67/68.

Optikere Sjøhaug og Sande
A/S Sellgren & Co.
Bristol Hotell Restaurant
Urmaker E. Erlandsen
Nobø Fabrikker A/S
Bergens Privatbank
Klevelands Dieselservice A/S
G. Nervik Møbelforretning
Arthur Tveitan A/S
Dag Wirum Møbelforretning
Norske Forenede
Livsforsikringsaktieselskap
Gustav Aspelin A/S
ELFAS
(Elgesæter Fabrikker A/S)
L. O. G.
Trondhjems Forsikrings-
selskab A/S
Konditori E. Erichsen
PUBen i Studentersamfunnet
A/S Brødrene Halléns Utsalg
Spareskillingsbanken
A/S Trondhjems Farvehandel
H. Iversen
F. Morken
Thor Melhuus A/S
A/S Trondhjems Jernindustri
Aktiebryggeriet - E. C. DAHL
Siemens Norge A/S
Klæbu-ruten A/S
A/S Dieselkraft
Ole Dahl A/S
Fotograf Schrøder
Nicolay Klinge A/S
Knut Grendahl, maskinforr.
Simon Engen A/S
J. Horgs Bokhandel Eftf.
A/S Anlegg
I. C. Piene & Søn
Chr. Thaulow & Søn Eftf. A/S
A/L Iskrem
Glassmester E. Engebretsen
Britannia Hotel
VESTA — HYGEA
Det Nordenfjeldske
Dampskibsselskab

Felleskjøpet i Trondheim
NIDAR Chokoladefabrik A/S
F. Bruns Bokhandel
A.s Trondhjems Cementstøberi
og Entreprenørforretning
Urmaker Håkon Lian
C. F. Haave's efft.
A/S Byggteknikk
A. J. Eggen Sag & Høvleri
Trubadur Restaurant
Kværnø Skomagasin A/S
A/S Norsk Staaltaugfabrik/
A/S Norsk Manillaindustri/
A/S Norsk Ståltrådtrekkeri
Den Grønne Brygge A/S
Agnar Lindbak & Co.
Olaf T. Ranum
Trondhjems Sparebank
A/S Dampvaskeriet
Ladesletta Gartneri
Stentor Radiofabrikk A/S
Trondheim Mørtelverk A/S
Norges Brannkasse
Teatergrillen - Hotell Prinsen
Astoria Hotell - Astoria Inn
Edvin Kværnø A/S
Harald Helgesen
Bøndernes Salgslag
Karen Bauge Dahlen
damefrisersalong
Spesialforretningen L. Hoff
Lorentz Erbe & Søn A/S
Gullsmed Ola Dahlsveen
Th. Falkanger A/S
A/S Forretningsbanken -
Den Nordenfjeldske Kreditbank
Johan O. Helgesen
Forsikringselskapene
SAMVIRKE
Lyngs Bokhandel
Djønne & Co. A/S
Banan-Matthiessen A/S
Byggeartikler A/S
Øien & Indergaard lyskopiering
Værness Elektrisk
Setsaas A/S

Velbekomme

og god
appetitt . . .

Britannia Hotel

Nasjonalbiblioteket
Depotbiblioteket

Romeo og Julie av William
Shakespeare Programred: Sven

17g132495

Gleden over å skape «bildet»
er fotografens!

ROMEO OG JULIE
var en morsom oppgave.

Bilder med særpreg
er mitt mål!

Avtal tid telefon 29 6 40.
Fotograf MELHUUS.

THOR **MELHUUS** $\frac{A}{S}$